

ZIMNÍ UKRAJINA

Zimní termín pro expedici na Ukrajinu jsme plánovali už v září, kdy jsme tam byli naposledy. Týden před odjezdem nás média strašila ukrutnými mrazy a sněhovými vánicemi. To nás ovšem neodradilo, přípravy jsme ale nepodcenili.

Zakoupili jsme vyhřívání od Symtecu, návleky přes řídítka, do helmy namontovali Pinlock, zabalili teplé oblečení a mohli jsme vyrazit. Z Rokycan startujeme ve složení já Červík (ArticCat 700 TRV) a Tomáš (ArticCat 700 TRV). Před Prahou se k nám připojuje druhá část výpravy. A to Obr (YAMAHA Grizzly 660) a Pačenko (YAMAHA Grizzly 700).

Cestou sledujeme klesající venkovní teplotu. Třicet kilometrů před hranicemi Ukrajiny je nejnižší -26 stupňů Celsia, což nám dopomáhá k rychlému průjezdu hranic. Celníkům se nechce z vyhřáté „nory“, kontrolují jen nejnútnější doklady.

Po překročení ukrajinské hranice končí skvělá upravenost silnic a dálnic. Na Ukrajině se totiž asi nesolí, jen prohrnuje. Z toho tedy vyplývá, že jedete po ledu a sněhu. Dostat se do cíle s dvoutunovým vlekem je po čtyřiaadvaceti hodinách nonstop jízdy doslova nadlidský úkol.

Po přivítání a dobré snídani, natěšení na nové zážitky, připravujeme naše mašiny na první seznamovací vyjížděku. Po prvních osmi stech metrech všichni postupně zapadáme do hlubokého sněhu. Je nám jasné, že tudy cesta nevede. Kudy Kamaz neprojde, nemáme šanci ani my. Proto se rychle rozhodujeme, že si

zajedeme k bačovi na salaš, kde byl loni na podzim celkem „provoz“. Cesta, po které stoupáme pod plným plynem, na první pohled připomíná širokou bobovou dráhu, kterou nejen děti používají ke sjezdu na čemkoli. Za poslední roubenkou cesta pomalu mizí v závějích. Nezbyvá nic jiného, než si ji pracně prorážet. V praxi to vypadá tak, že je potřeba deset metrů couvnout na rozjezd, aby se dalo ujet jedenáct metrů vpřed. Někdy se daří i víc. Po dvou hodinách intenzivní dřiny a navijákování postupně vyšplháme na první kopec, kde znovu zjišťujeme, že tudy cesta opět nevede. Cestou zpět

gumových manžet a kardanů. Unaveni po dlouhé cestě a první seznamovací vyjížďce odcházíme na zaslouženou večeři.

DEN DRUHÝ

Máme v plánu konečně už někde vybrat místní měnu, nakoupit proviant a udělat si piknik pod vrcholem Apecky. Je však bohužel jasné, že na vrchol se bez pásů nedostaneme. Po hodinovém přemlouvání dvou bankomatů, ze kterých stejně bankovky neпадají, dáváme dohromady peníze z minulé ukrajinské expedice a nakupujeme. HURÁ NAHORU!

Po půlhodinovém rychlém stoupání nám zamrzá úsměv – v otevřených planinách opět beznadějně zapadáme. Takže vyprostit mašiny a zkusit to jinudy. Bereme to oklikou. Cesta v těchto vymrzlých korytech je hladká a rychlá. Místy letíme až devadesátikilometrovou rychlostí.

Připadáme si jak závodní piloti WRC. Nemajíce schopností závodníků, jsme vděční za vysoké mantinely vyhrnutého sněhu, které nás spolehlivě vracejí zpět na dráhu. Za posledním domem opět cesta končí. Dál pokračují jen mírně zaváté koleje od Kamazu. Chybí nám jen pět set metrů ke křížku, kde začíná vytoužené klesání. Po chvílce se však úspěšně prokousáváme. Zastavujeme u studánky a zastřešeného posezení. Rozděláváme ohýnek a pečeme si buřty z domácích zásob. Po občerstvení pokračujeme dál přes vesnici Vodicia směrem na vrchol Apecka, která měří 1490 m n.m. Předem je ale jasné, že se tam dnes nedostaneme. Přijíždíme k závoři a na řadu se dostávají naše lopatky. Podhrabáváme se, aby čtyřkolky pod ní mohli projet. Zdoláváme čtyři kilometry, ale čas je proti nám. Začíná se stmívat... Otáčíme a necháváme

sbíráme odpadlíky, kteří podcenili obutí. Naše nové pneumatiky ITP Terracross a XTR zatím fungují bezvadně. Návrat do základního tábora probíhá už za šera. Čeká nás ještě očištění od sněhu a ledu všude tam, kde by mohlo dojít k poškození

..:GESTOPIS:..

inzerce

PRÁČE

již od: **209900 Kč**
včetně DPH

WWW.AC-USA.CZ

to na jindy. Při zpáteční jízdě Tomáš odráží levou přední pneumatiku. Benzin, dlouhá sirka, občanská statečnost, kompresor a po chvilce zase pokračujeme k hotelu.

DEN TŘETÍ

Cílem je Kobyljencká Poljana. Hned ráno nás kontroluje hlídka milice. Dochází i na dechovou zkoušku. Milicionáři si našťastí vybírají jediného abstinenta výpravy, a tak bez ztráty kytičky pokračujeme natankovat stroje. Využíváme ze včerejška projetou „bobovou dráhu“ do vesnice Vodicia a odtud směrem na Kobyljenskou Poljanu. Že rychlá jízda ve vyjetých kolejích přináší jistá úskalí, se přesvědčuje Obr, který v jedné technické pasáži hází elegantní šipku do závěje. Shodou okolností se

na téměř identickém místě totéž daří při zpáteční cestě Pačenkovi. Prostě pro Yamahy zakleté místo. Cesta utíká rychle, je projetá od Kamazů vozících vytěžené dříví. Dostáváme se až k dřevorubcům, kde se cesta mění ve dvě hluboké, zaváté koleje. Začíná boj. Po hodině se škrábeme na hřeben, kde koleje odbočují jiným směrem, než potřebujeme. Zastavuji a čekám na ostatní. Rozhodujeme se co dál. Sníh je umrzlý, a proto vybíráme nejlehčí mašinu, kterou tlačíme přes závěje směrem k cestě, která vede dolů k našemu cíli. Po sto metrech to vzdáváme. Poslední dva kilometry nejde zdotat. Bereme do rukou lopaty a prohazujeme stezku zpátky k ostatním strojům. Velím k návratu.

Jízdou zpět hledáme místo, kde bychom se mohli najít. Domorodci nás odkazují na nedalekou hospůdku pod sjezdovkou. Radí nám i s výjezdem na Apecku. Rolba, kterou používají k úpravě sjezdovky a přepravě lyžařů na vrchol, totiž několik hodin před námi vyrazila nahoru. Mohli jsme zkusit jet v jejích stopách, které by nás měly udržet. K výjezdu po prudkém svahu se stavíme jako k rychlostní zkoušce. Bohužel ne všem se daří příkrou sjezdovku pokořit. Ale Pačenko nám na kolenou slibuje, že si na příští expedici pořídí pořádné pneumatiky. Na obzoru je západ slunce. Pro tento den končíme a otáčíme se zpět.

DEN ČTVRTÝ

Vyrazíme navštívit nedaleké místní trhy. Při přesunu po zasněžené silnici Tomáš náhle zastavuje, aby mohl přiřadit přední náhon. Obě za ním jedoucí Yamahy tento manévr natolik překvapuje, že předvádějí neobyčejně zajímavé synchronizované taneční kreace. V kolonách bez dalších problémů předjíždíme auta čekající na zaparkování. Čtyřkolky parkujeme v závěji a odcházíme na trh. Nechá se tu koupit cokoli, od zvířat až po automatickou pračku. Nakoupené věci odvážíme na hotel a po občerstvení vyrážíme znovu zdolat vrchol Apecky. Cestu máme už najetou, a tak ubíhá rychle. U závory se nestačíme divit. Takovou „dálnici“, kterou nám připravila rolba z předešlého dne, jsme nečekali. Cesta je upravená jako pro lyžaře. Hurá nahoru. Samou radostí nad krásným výjezdem podceňuji hned první zatáčku a po vyjetí z ideální stopy beznadějně mizím v lese. Naštěstí za mnou jedoucí Tomáš všechno vidí, včas

:GESTOPIS:

inzerce

MADE IN USA

ZÁBAVA

ASP Group
distribuce
www.aspgroup.cz

již od: **209900 Kč**
včetně DPH

WWW.AC-USA.CZ

Prý neprojedeme. A to je pro nás výzva. Cestu, po které v létě jezdíme dvacet minut sportovním tempem, zdoláváme dvě hodiny. Přesto zůstáváme kilometr před hřebenem. Je tu víc než šedesát centimetrů sněhu a stále přibývá. Musíme proto kopec objet. Po hodině dobýváme centrální bod Evropy. Dáváme si skvělý šašlik a kvas – nealko pivo. Kupujeme suvenýry a otáčíme k hotelu. Tento den podle GPS zdoláváme 150 kilometrů a maximální rychlost místy dosahuje až 88 km/h na sněhu a ledu. Tachometr nám ukazuje o prohrabaných padesát kilometrů víc. Na prohřátí kostí s radostí vyrazíme do sauny.

DEN ŠESTÝ

Šokující probuzení, přes noc připadlo 40 cm sněhu. Co teď?? To je první, co nás

zpomaluje a navíc zachraňuje situaci. Po cestě doslova letíme, nejlíp je na tom první jezdec. Naše nadšení však asi po deseti kilometrech končí. V prudkém výjezdu, kam se dostávám jen já s Obrem, zapadáme. Přestáváme pokoušet štěstí a vracíme se k ostatním, kteří uvízli tři kilometry za námi. Pomáháme lany a navijáky s vyprošťováním a za šera se vracíme domů.

DEN PÁTÝ

Vítá nás sněhová vánice. Cílem je centrální bod Evropy. Nezdolaný sjezd vrcholu u Kosovské Poljany objíždíme a zastavujeme na občerstvení v kempu Kvasnyj, kde získáváme informace potřebné k další cestě. Bohužel nepříznivé.

napadá. Odjíždíme pokusit se dostat přes kopec, kde už jsme jednou proráželi cestu. Moc možností, kam jet, totiž nemáme. Zaváté koleje projíždíme s úspěchem, protože jsou utáhlé. Vyjždění z nich se však nevyplácí, okamžitě se boříme do hlubokého sněhu. Pokračujeme za dřevorubci, kde jak doufáme, projedeme. Cestou potkáváme koňské spřežení se saněmi, Kamazy a traktory s pluhy. Hurá, svezeme se. Startujeme vpřed, zatáčky bereme smykem. Jednu obzvláště zledovatělou nedotáčím, vylétám ven a prorážím sněhový mantinel. Zůstávám šikmo ve stráni. Jen co jsem zabrzdil a oddychl si, přilétl sněhový mrak. To Tomáš „zahučel“ za mnou. Tahle zatáčka ArcticCatům není souzena. Ostatní kolem nás projíždějí s úsměvem. Necháváme je projet a taháme se synchronizovaně navijáky ven. Skupinu doháníme těsně pod vrcholem. Na vrcholu odhrabáváme sniž,

rozděláváme oheň a pečeme si šašlik. Z dálky slyšíme přijíždět Kamaz, který kolem nás majestátně projíždí a plynule pokračuje vzhůru po hřebeni - sníh, nesníh. Někteří z nás se pokoušejí v jeho kolejičkách pokračovat dál, ale bezúspěšně. Sníh a koleje jsou příliš hluboké. Vracíme se zpět. Míjíme malou odbočku, která nás zlákala k průzkumu. Jedeme mezi polorozpadlými chaloupkami, kde dominantně vyčnívá nový zářící kostel. Vjíždíme do horského průsmyku podél potoka. Chceme co nejdál, a tak brodíme. Jsme nadšeni rozmanitostí. Začíná být šero a jsme mokří, otáčíme do tepla.

DEN SEDMÝ

Poslední den jsme po snídani vyrazili ještě jednou na trh. Jeli jsme pohodově po silnici asi tak 20 kilometrů. Každý pak ještě sháněl nějaké drobnosti a suvenýry domů. Při cestě na hotel jsme se rozdělili. Tomáš a Obr se byli ještě projet a já s Pačenkem jsme si to namířili na hotel. Měli jsme totiž v plánu jít si ještě zalyžovat. Tím naše expedice skončila a čekala nás už jen cesta domů. Osmý den jsme po snídani začali nakládat zavazadla a čtyřkolky na plátek. Ukrajinské hranice jsme zvládli rekordně asi tak za půl hodiny. S úsměvem na rtech jsme pokračovali dál,

to jsme ale ještě nevěděli, co nás čeká na maďarských hranicích. Postavil jsem se do levého pruhu a čekal za osobními auty v koloně na odbavení. V tom ale přišel místní policista a upozornil mě, že se musím přesunout do vedlejšího pruhu pro autobusy. To, co následovalo, jsem opravdu nečekal. Dostal jsem za to pokutu, i když už jsem v tomto pruhu byl několikrát v minulosti odbavován. Po dvou hodinách čekání a provedené kontrole konečně můžeme vyrazit k domovu.

Text: Jirka Červík Černý
Foto: Červík

:GESTOPIS:

inzerce

VOLNÝ ČAS

ARCTIC CAT 50

ARCTIC CAT
SHARE OUR PASSION.

MADE IN USA

WWW.AC-USA.CZ

ASP Group
www.aspgroup.cz

již od: **209900 Kč**
včetně DPH